Cu schiurile pe lava Etnei

Vestea că pămîntul se frămîntă la Pozzuoli, iar unul din craterele vulcanului Etna a devenit foarte activ, mă îndeamnă să aștern pe hîrtie impresiile unui tulburător contact cu aceste meleaguri, pe care-l datoresc ziarului „Sportul".

Printre manifestările sportive a căror semnificație depășește simplul act sportiv (fie el și de amploare) căpătînd aureolă de simbol, concursul internațional de schi prilejuit primăvara de cele „3 giorni dell'Etna" în însorita Sicilie, se relevă nu numai prin inedit, ci mai ales pin profundul lui conținut uman. El reprezintă o adevărată pledoarie pentru viață, pentru bucuria de a trăi și mijlocul de a înțelege că viața învinge oricîte calamități și neajunsuri s-ar abate asupra omului. Ce poate fi mai convingător și în același timp mai impresionant decît explozia de vigoare și tinerețe a unor „copii ai lumii" veniți să se joace la doi pași de crater, înlocuind pentru moment imaginea sumbră a torenților de foc și lavă încremeniți de veacuri, cu cea a grațioaselor urme albe descoperite de schiurile lor, mai vii și mai strălucitoare în lumina soarelui decît nourașii sloboziți în văzduh de răsuflarea adormită a bătrînului vulcan? Sau curajul și perseverența cu care locuitorii comunelor Nicolosi, Tre Castagni sau Pedara asaltează centimetru cu centimetru vulcanul, făcînd să pulseze viața pe șuvoaiele de lavă inerte, ce-au curs cîndva, pîrjolind totul, pînă sub vatra Cataniei de azi?

Ajunsesem la Catania noaptea, după o călătorie lungă, dar plăcută, fericiți că putusem vedea Napoli ca apoi să murim liniștiți, Vezuviul dominînd imperturbabil golful, dar lipsit de acel nimb strălucitor pe care și o simplă fumegare i l-ar fi putut da, dispuși mai curînd să acceptăm partea plăcută a vieții, cu orice riscuri, decît să ne întristăm închipuindu-ne urmările unei erupții asemănătoare celei care a făcut cîndva din Pompei un oraș mort. Scrutasem îndelung litoralul spre Capri, sperînd să zărim acel colț de rai, Anacapri și San Michele, unde Axel Munthe a trăit și a suferit. Mai apoi, pe înserat, aveam să ne aventurăm pe apele învolburate ale aceluiași drum pe care Ulise, în peregrinările sale, cutezase să înfrunte urgiile Scyllei și Caribdei — paznicii strîmtorii Messina —, salutînd, înainte de a atinge uscatul, din înălțimea ferry-boat-ului, Madonnina Prottetrice, încredințați că am pășit cu dreptul prin „Poarta Siciliei".

Curiozitatea de a vedea Etna nu ne-a dat pace toată noaptea. Abi a doua zi aveam să înțelegem paradoxala extaziere a napolitanilor ori de cîte ori Vezuviul devine activ. Etna are o putere de seducție căreia nu-i pot rezista nici măcar urmașii victimelor erupției de acum cîteva sute de ani, pe lava căreia își construiesc casele. Născut din inima pămîntului și împlîntat în înalt printr-o imensă coloană de fum, vulcanul pare un solid pilon de sprijin al bolții cerești. Cu silueta sa masivă, ce domină Calabria italiană și cele trei mări: Mediteraneană, Ionică și Tireniană, el pare în același timp un bătrîn patriarh și un străjer la porțile destinului.

Plecînd din Catania, drumul unduiește spre Etna prin pitoreștile așezări Cravina, Mascalucia și Nicolosi, în care abundă construcțiile noi și vilele moderne. Priveam transfigurați bogăția culorilor, amplificată de fundalul cerului albastru ca safirul, pe care numai frescele cu scene biblice ale Voronețului nostru ni-l putuse releva, vegetația luxuriantă, atmosfera tremurîndă, îmbătată ca și noi de aerul înmiresmat de aburul călduț al pămîntului proaspăt răscolit și al florilor de leandru sau rozmarin. Nu rezistăm tentației de a alerga printre tufișurile de ginestra sau mirt în plină floare, îmbrățișînd cu privirea livezile de mandarini și portocali în pîrg și răzoarele de sub care își scot capetele fragilele tulpinițe de viță de vie. Dar, pe măsură ce înaintăm spre masiv, peisajul devine din ce în ce mai arid, frîngînd feeria imaginilor de pînă atunci. Nu am văzut și nici nu mi-am putut imagina spectacol mai copleșitor, mai tulburător ca revărsarea haotică și încremenită a lavei, acei monștri diluvieni contursionați în zbaterea și lăcomia lor cumplită pentru a înghiți în gurile lor avide totul. Ici, colo, mici oaze de vegetație par bărci de naufragiați într-un ocean cuprins de paroxismul unui uragan. Coșmarul avea să se risipească abia sus, după cîteva minute parcurse cu telefericul. Steagurile multicolore larg desfășurate în adierea brizei marine, forfota schiorilor înaintea startului, veselia și cîntecul localnicilor, pentru care această competiție era o sărbătoare, creau o atmosferă vie, antrenantă. Poate tocmai datorită acestui fapt, concursul a căpătat o notă aparte, transformîndu-se într-o autentică joacă, absolvită de tensiunea marilor curse. Cu toții aveam aripi la picioare și în suflet... Alunecam dezinvolt pe zăpadă, sfidînd avalanșa norilor vulcanici împinsă de vînt peste capetele noastre și cenușa care ne usca gîturile, iar setea ne-o potoleam cu „un poco di vino rosso di Mascalucia", pe care grijuliul Mimo Signorelli ni-l oferise la plecare.

Cine a cîștigat concursul? Schrantz, Marielle Goitschel, Mahlknecht sau Ilona Micloș? Puțin importă! Sic transit gloria mundi... Am cîștigat noi toți, prin prezența noastră acolo.

Am coborît apoi grăbiți. Ne aștepta marea, lumea de basm a figurinelor în costume și armuri aurite care vorbeau despre minunata istorie a paladinilor francezi, desfășurată pe cîțiva km spre Taormina, atmosfera de reculegere din teatrul greco-roman și discuția colorată cu barcagiii ce ne transportau spre Isola Bella, atît de veseli și atît de triști, și pretutindeni prieteni. Timpul s-a scurs prea rapid. La plecare desprinderea avionului de pistă, îți lăsa impresia unei cufundări în mare. Un grațios viraj spre stînga ne permite să mai aruncăm o privire spre riviera Ciclopilor — atît de familiară nouă — care începe de la Ognina, legendarul port al lui Ulisse, pînă la falezele abrupte Acireale pe care castelul Aci, solitar și superb, pare mai curînd o plăzmuire. Revenim deasupra Cataniei, apoi, atrași parcă de un magnet invizibil, ne îndreptăm direct spre vulcan. Pentru o clipă sîntem deconcertați. Privim hipnotizați în zare la coloana de fum, care pe măsură ce ne apropiem capătă proporții uriașe. Zburăm la altitudine joasă — puțin peste 3296 m cît măsoară Etna —, ocolind craterul atît de aproape încît simțim că respirația ni se oprește. Spectacolul este unic: trîmbe de fum și magmă sînt aruncate în văzduh la intervale neregulate, în timp ce spre mare, ca dintr-o rană larg deschisă, curg șuvoaie de lavă incandescentă. Încerci un sentiment contradictoriu de admirație și oroare, de care cu greu te poți detașa. Gîndurile mă poartă la Harun Tazieff, acel temerar vulcanolog care, cochetînd de atîtea ori cu moartea, n-a ezitat niciodată să-și ofere viața pentru o clipă de lumină și adevăr. Fără să vreau întorc capul spre stînga și descopăr uimit, între Rifugio Cagni și Sapienza, urmele albe ale șerpuirilor noastre pe zăpadă. Ce ciudat! Pentru moment am senzația că mișcarea schiorilor pe zăpadă este aievea. Craterul a dispărut undeva în urmă. În locul lui, amfiteatrul grec de la Taormina se descoperă suspendat deasupra mării ioniene, răspîndind în eter glasurile homerice și frămîntarea mulțimii. La orizont, cerul și marea se unesc într-o singură linie.

Ion MATEI

SPORTUL SUB SĂRUTUL FOCULUI

ACHO

Acho nu e nimic altceva decît Plaza de toros din Lima, arena aceea de dincolo de Rimac, unde curajul și abilitatea toreadorului intră în luptă cu puterea și instinctul de conservare al taurului, punîndu-se reciproc în cumpăna norocului.

Am preferat, în duminica aceea, să merg la Acho și nu la El Estadión futbolistico nacional pentru că moartea colectivă petrecută cîndva pe acesta din urmă (vă amintiți, mi se pare, că cifra celor sufocați, atunci, între porțile de evacuare, a fost 72...), precum și noaptea de pomină, în care entuziasmul nebun (la locura), deslănțuit de calificarea pentru Mexic, umpluse toate străzile, îmi strecuraseră un fel de frig tropical în oase, imposibil de scos cu cuvinte de bunăvoință.

Am preferat Acho și m-am înșelat. O corrida nu-i o întîlnire sportivă, nici un spectacol de modă (cum l-au descris unii dintre ziariștii noștri), nici un concert de alămuri, punctat de strigătul mulțimilor, strigăt care se ridică asemeni unei elipse, a unei alte nebunii, deasupra orașului ori de cîte ori toreadorul sau taurul îngenunche alături de moarte. O corridă este cu totul și cu totul altceva. Este, dacă mi se îngăduie, ceremonialul medieval cel mai trist și cel mai puțin uman din cîte știu.

S-a scris mult, la noi dar mai ales aiurea, despre acest ceremonial, eu însumi s-ar putea să scriu cîndva altfel de pagini decît acestea, și nu cred să se mai poată adăuga altceva nou, în afară de a contesta tot ceea ce s-a scris pînă acum, în afară de a contesta ceea ce au spus Irving, Dumas, Merimée (niciodată omul acesta nu a stat acasă...), Walt Whitman (cît de fals mi se pare, azi, acel vers al său — „O, ager tereador al Sevilliei!" —, pe care l-a aplicat sentențios, întregii Spanii...), Ernest Hemingway și toți ceilalți, toți ceilalți care n-au observat decît „anecdotica" unei corride, rezumată cu ușurință la cîteva cuvinte.

Acho, în duminica aceea, m-a zguduit pentru mult timp prin cruzimea lui și, doresc să fiu crezut, nu cred să mai intru, decît cine știe din ce alte motive, într-o Plaza de toros.

Închipuiți-vă: început de sezon (septembrie) pentru corrida, aidoma începutului fotbalistic de la noi, cu toată febra de circumstanță. Închipuiți-vă: toreadori pregătiți îndelung pentru a intra neapărat cu dreptul în noua stagiune, tauri cu nume frumoase, — Caminero (Călătorul), Labrador (Plugarul) etc. —, preparați anume pentru prima corrida și veșminte proaspete, cu toate tighelurile puse la punct. Închipuiți-vă: arena pentru prima dată plină de lume și de strigăt, orchestra „încălzită" de bucuria de a se face auzită din nou. Și mai închipuiți-vă: caii aduși din nou sub tribune, legați cu cîrpe negre la ochi ca să nu vadă moartea; spade ascuțite și încercate; cape spălate și aranjate; cîntarele de verificare; florile de la altarul din incintă: măcelarii, gata să despartă, în bucăți, frumoasa fabrică de mușchi, animalul acela superb și inocent care se apără și nu știe că-o face zadarnic. Totul, absolut totul pregătit cu minuțiozitate, pînă la amănuntul exasperant.

Și, mai închipuiți-vă, în sfîrșit: totul începe cu un spectacol extraordinar, plin cu folclorism fals, sofisticat, cu lungi apariții și defilări, cu paradă și petarde, cu cîntece și aplauze. Iar mai apoi se continuă cu subiectul propriu zis, cu moartea: primul toreador intră în arenă (se numea Marcos Mendéz), adresează saluturile de rigoare, își aruncă, pentru viitoarea „veronica" sombrero (pălăria), face cîteva salturi libere și-și așteaptă adversarul. Se deschid porțile, adversarul apare, total nedumerit, rămîne cîteva clipe în loc, cercetînd, apoi, în clipa cînd toți „ajutătorii" toreadorului se retrag după „tampoanele" arenei, se repede cu toată forța sa de 455 de kilograme (atît cîntărea Labrador...), în capa ușoară ca un fulg, agitată, din centrul arenei de toreador. Cumpăna norocului a început. Urmează caii, superbul animal primește primele „incizii", adînci, menite să-i paralizeze o parte din forță, vin banderillas, pentru a-l întărîta, apoi iarăși jocul de capă și în cele din urmă spada, arma aceea albă și tăcută, care lovind într-un anume punct al grumazului obligă animalul să îngenunche. Și animalul, uneori, rezistă. A rezistat și Labrador. Iar spada, introdusă în grumaz, a ieșit sub salbă, lîngă piciorul drept, cu un fluviu de sînge prelins pe vîrful ei. Strigăte, urlete. Și spada a fost trasă cu un instrument lung, prevăzut cu cîrlig, în aprecieri de „asasinule" (pentru că nu omorîse bine!) și introdusă încă o dată.

Și, în sfîrșit, caii, trei cai albi, trăgînd un cărucior, ca rotilele unui plug, pe care Labrador (mort de acum) și-a pus capul pentru a fi scos din arenă, undeva, alături, unde măcelarii, gata pregătiți, și-au început meseria lor.

De patru ori ceremonialul acesta feroce s-a petrecut aidoma, de patru ori taurii au părăsit arena pe rotile. Și mai erau trei, în spatele porților bine păzite, chemați cu strigăte de cei prezenți. Au ieșit și ei, au luptat, au murit. Eu nu i-am mai văzut. Cruzimea de pînă atunci îmi ajungea. Nimic, absolut nimic din ceea ce citisem, din ceea ce știam teoretic nu mi s-a mai părut demn de reținut. Am ieșit aplecat pe una din porți, am închis ochii și m-am oprit în mulțimea gălăgioasă care, fiind duminică, instalase un „tîrg" în apropiere, umplut cu nimicuri vestimentare, cu mîncăruri picante și ieftine, cu muzică proastă, cu alcool.

Dincolo de ea, interpusă ca o perdea protectoare, m-am simțit eliberat și nici nu știu cum am trecut pe unul din podurile de peste Rimac, intrînd în oraș, singur și fără nimic care să-mi amintească de mine.

Darie NOVACEANU

Duminicile unui nesportiv

MEDITAȚIE ESTIVALĂ

Ca un miriapod invadator, căldura verii ne cuprinde zilnic, purtîndu-ne cu gîndul către apă. Apa mării, apa rîurilor și-a lacurilor împrejmuite de zăvoaiele vegetației! Pe stradă, la birou, în autobuz, acasă, la grădină, universul de răcoare al apei devine, în Cuptor, o halucinație continuă. Omul se preface, timp de două luni, în miezul anotimpului cu temperaturi de vîrf, într-un obsedat al propriei sale compoziții biologice. Apa!

Cineva, care prețuia temperatura egală a țării sale cu climă moderată scria că apa e singurul domeniu în care omul nu intră benevol. Numai că, în aceeași țară, un altul afirma că omul fără apă se intoxică. Acest altul era un înotător, se numea Bierbach și adora micile stațiuni balneare de pe litoralul baltic, cu flori sărate, alei presărate cu zgură roșie și indicatoare foarte precise, pe care scria: „Alee", „Spre mare", „Aproape-de-mare", pentru ca, în pragul imperiului verde-albastru al lui Neptun, ca o explozie de stupidă pedanterie, să scrie: „Marea!" Bierbach rîdea cu hohote de cîte ori dădea cu ochii de acest indicator, aruncîndu-se cu voluptate în valurile blînde. El a spus că înotul i se pare o corridă cumplită, în care omul e taurul, iar lichidul din jur este o armată înfricoșătoare de toreadori. De cîte ori plonja de pe țărm în Baltica lui, avea senzația că se aruncă într-o arenă, unde se zvîrcolește brutal și barbar ca să iasă teafăr. Deși înotător par force, n-a murit în apă, cum pretinde o străveche axiomă a celor de pe Gange, ci călcat de un camion care transporta butoaie de bere. Goale! Cum însă acest accident trist pentru ai săi, însă teribil de hazliu, desigur, pentru umorul de care Bierbach, amantul apei, era doldora, s-a întîmplat pe cînd avea șaptezeci de ani, i-a rămas destul timp să înjghebeze, într-una din acele mici stațiuni balneare de pe litoralul baltic ce-i erau atît de la inimă, o colonie de înot, căreia i-a spus „Colonia amfibiilor fericite".

„Amfibiile" erau, firește, copiii de vîrsta școlii, care se aflau cînd în apă, cînd pe nisipurile fără arșiță, dar, oricum, în niscaiva soare.

La acel soare istovit și decolorat de văzduhul apropiat Marelui Nord mă gîndeam, recent, pe incomparabilul țărm românesc de mare, unde coloana de mercur din tubul lui Celsius se urcase binișor, înspre limitele zădufului. Mă gîndeam și la Bierbach, fiindcă un dascăl însuflețit, gimnast în tinerețe și chiar campion, acum „doar" antrenor, își cheltuia darurile multe strînse într-o viață sportivă învățînd vreo treizeci de copii să înoate — o adevărată colonie de „amfibii", așadar.

S-a spus că omul învinge natura prin rațiune. Nu s-a spus însă că o învinge și prin mișcare. Fiindcă, oricît ar fi rațiunea noastră de scînteietoare, azvîrliți în arena legănată a mării am fi repede striviți de taurii lichizi, „dacă — vorba lui Bierbach — nu i-am lua în coarne", adică dacă n-am mișca. Iată, dintr-o dată și cît se poate de sugestiv, justificată pasiunea sportivă a omenirii!

L-am auzit vorbindu-le copiilor și vorbindu-le părinților aflați săptămîna trecută pe litoral pe-acel modest, dar pasionat antrenor și polisportiv. Spunea, în esență, că înotul este cel mai complet și mai complex dintre exercițiile corporale, deoarece călește neînchipuit fizicul, dar călește totodată și psihicul, o dată ce apa învinsă prin mișcare armonioasă expulzează febra și trîndăvia din viscere, deprinzîndu-l pe copil, de timpuriu, cu patosul și pasiunea înfruntării. Ea, apa, asasinează inerția, fiindcă avalanșa de senzații și, firește, de mișcări pe care o prilejuiește dinamizează deopotrivă trup și spirit.

Oamenilor fixați pe pămîntul lor solid, anotimpul fierbinte le oferă unica ocazie de a părăsi timpul și spațiul, aruncîndu-se în apa, care — tot de la balticul Bierbach citire — ne ajută să dobîndim certitudinea încîntătoare a coerenței făpturii noastre

George SBÂRCEA

PSIHOLOGIE...

	REPRIZA I	PAUZA	REPRIZA A II-A
SPORTIVUL	odihnit, dinamic, optimist, dorință fermă pentru asigurarea superiorității.	foarte calm sau dezorientat, în funcție de scor; gîndirea și spiritul de echipă decid	la fel de bun, dacă e bun într-adevăr; de nerecunoscut dacă n-are valoare sau a intervenit ceva neprevăzut, neobișnuit
ANTRENORUL	urmărește liniștit respectarea indicațiilor tactice și așteaptă neliniștit primul moment-cheie	trebuie să fie totdeauna calm, cu clarviziune, dar oare e atît de ușor să fii așa?	aruncă în joc toate posibilitățile și forțele: apelează la sportivi, vrea să ignore pe arbitri, imploră zeii
SPECTATORUL	vine pentru spectacol, dar echipa lui trebuie să cîștige, își spune că e timp suficient pentru orice, e doar repriza... întîi	studiază pronosportul, consumă orice, chiar și nervi: dacă ar fi El în cabine, ce le-ar mai spune jucătorilor!	se uită mai mult la ceas, decît pe teren, așteaptă totul de la vedete și de la providență
ZIARISTUL	la început notează matematic, se uită senin la cronometru, numerotează paginile, face scheme	își împărtășește părerile, le confruntă cu ale colegilor, anticipează și pe jumătate cronica e gata	face corecții și își desminte părerile ferme: e supărat pe toată lumea sau numai pe el însuși; schimbă titlul cronicii, dat în pauză.

psiholog improvizat
Virgil LUDU

A UNSPREZECEA FILĂ A „REGISTRULUI"...

Cu cîtva timp în urmă, am primit la redacție o scrisoare din partea tovarășului Victor Smaniotti din Oțelul Roșu. În cuvinte simple, dar pline de tulburătoarea emoție a unor aduceri aminte, autorul ei ne împărtășește dorința de a vedea sărbătorită, așa cum o merită, împlinirea unei jumătăți de veac de la înființarea echipei locale de fotbal.

...Era în 10 septembrie 1920. Tinerii lucrători ai uzinelor din actualul oraș Oțelul Roșu puneau bazele primului club sportiv muncitoresc din localitate. Avea puține posibilități materiale, dar mult entuziasm. Acesta i-a ajutat să treacă peste nenumăratele greutăți inerente începutului și mai ales peste piedicile puse în cale de către oficialitățile timpului, care nu vedeau cu ochi buni această înjghebare sportivă muncitorească.

Iată-i ajunși în 1930 — al zecelea an de activitate. Tov. Smaniotti a păstrat cu grijă (și cîtă dragoste!) „registrul de procese-verbale" al clubului (pe care l-a încredințat de curînd Consiliului popular al orașului). Pe fila 11 a acestui registru este înscris „Protocolul" încheiat la „10 septembrie 1930, cu ocazia sărbătoririi a 10 ani de la înființarea primului club sportiv muncitoresc din comuna Ferdinand" (astăzi Oțelul Roșu).

„Jubileul de 10 ani s-a început încă cu o zi înainte, adică sîmbătă seara (...) Au luat parte toți membrii clubului sportiv, atît prietenii acestora, cît și invitații din cluburile sportive U. D. Reșița, Înainte — Caransebeș, Clubul sportiv din Hațeg și Clubul sportiv din Timișoara. În prima seară s-au făcut manifestări sportive în sala de sport, unde au avut loc gala de box și gala de lupte greco-romane."

În ziua de 10 septembrie 1930 „au început concursurile atletice", după care s-a organizat un meci de fotbal cu echipa din Caransebeș, care de asemenea avea 10 ani de existență. Jubileul s-a încheiat seara la orele 20 cu retragerea cu torțe, urmată de dans la stadionul sportiv pînă în zorii zilei"!

Au trecut 40 de ani de cînd a fost redactat „protocolul" din care am citat, înscris pe cea de a unsprezecea filă a unui „registru" care își va găsi desigur locul în viitorul Muzeu național al sportului.

La 10 septembrie 1970 se vor împlini 50 de ani de la înființarea primului club sportiv muncitoresc din Oțelul Roșu. De ce oare nu i s-ar adăuga aceluiași registru o nouă filă, pe care sportivii de azi să înscrie „protocolul" sărbătoririi unei jumătăți de veac de cînd înaintașii lor au pășit pe terenul de fotbal?

Cei „11" de acum 50 de ani...

Secretul lor

Undeva,
într-un univers
fără timp
ei doi sculptează
trepte spre cer.
Ce vrajă,
ce demon îi mînă?
Ce blestem, ce furie
oarbă
îi duce
pe asprele căi
neumblate?
Noi, cei de jos
nu vom afla
niciodată.
Pendulînd
între pisc și abis
urmașii lui Sisif
își cară tăcuți
povara și taina.
Pe planul fantastic
și vertical
coarda
îi leagă irevocabil
ca un cordon
ombilical.

Dorin ALMAȘAN
(din ciclul „Sufletul arenei")

RĂSPUNDE Ion Poștașu

IOSIF FRITZ, BUCUREȘTI. Credeam că iubitorii fotbalului vor ține minte, toată viața, meciul Italia — R. F. a Germaniei, din cadrul C. M. din Mexic. Dar iată că, la două săptămîni de la terminarea competiției, au și început contrazicerile și tradiționalele pariuri. Și ați pierdut! Scorul a evoluat astfel: 1—0, 1—1 (în timpul regulamentar de 90 de minute), 1—2, 2—2, 3—2, 3—3 și, în final, 4—3 pentru Italia.

ION I. BĂLĂIOARĂ, GIURGIU. Am citit „poezia" dv., intitulată „Echipa română de la Guadalajara". Am văzut, de asemenea, și P. S.-ul: „Rog redacția să facă cunoscute aceste versuri băieților noștri". Nu credem că ar fi în avantajul dv.!

MOISE OPRIȘ, SIBIU. „La concursul „El Mundial '70", am trimis 314 cupoane, care toate au fost completate după cum urmează: întrebarea I: A: U.R.S.S., Mexic; B: Italia, Uruguay; C: Brazilia, Anglia; D: R. F. a Germaniei, Bulgaria. Întrebarea a doua: Brazilia. Am greșit doar la pronosticul grupei D. Vă rog să țineți seama de acest lucru". Am și ținut! Cum este și normal, cupoanele dv. NU figurează printre cele aproape 20 000 de răspunsuri exacte (inclusiv grupa D!), care vor lua arte la tragerea la sorți. Pronosticul din grupa D este, de altfel acela care a scos din cursă majoritatea cupoanelor, în celelalte grupe rezultatele corespunzînd așteptărilor.

GEORGE VULPE, BUCUREȘTI. 1) Am citit cu interes lunga dv. scrisoare. Vă exprimați dorința de a ne face o vizită la redacție. Cu plăcere! 2) Este așa cum spuneți dv.: Tostao a luat parte la turneul final al C. M. de fotbal din 1966, înscriind și un gol, în meciul cu Ungaria. Mai uit și eu cîte un lucru. Am însă bunul obicei de a nu face pariuri! Oricum, îmi fac autocritica, față de cititorul Dumitru Savu din București.

DOINA MOLDOVAN, BAIA MARE. „După lungi discuții contradictorii, ne-am gîndit că numai dv ați putea pune capăt micului conflict care a izbucnit între mine și niște colege. Problema este aceasta: Bobby Moore este frate cu Bobby Charlton?" Cum ați ajuns la această întrebare? Numai pentru că pe amîndoi îi cheamă Bobby? Ne miră că nu v-ați gîndit și la Bobby Fisher și Bobby... Solo? Bobby este numele cel mic, uneori el fiind un diminutiv, Bobby Charlton este frate cu Jackie Charlton.

MARILENA DIACONU, PLOIEȘTI. Aveți 4 fotografii (două color) ale fotbalistului dv. preferat, Florea Dumitrache, de la Dinamo București. Sînt... asigurate? Lui Dumitrache, îi puteți scrie pe adresa clubului Dinamo: București, șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9, sectorul 2.

ANDREI POSTESCU, ARAD. Interesați-vă la Consiliul municipal pentru educație fizică și sport. Din cînd în cînd, în toate orașele se organizează cursuri de arbitri. Poate că, pînă absolviți dv. cursul, se desființează ofsaidul și lovitura de la 11 metri, ceea ce v-ar asigura o activitate îndelungată, lipsită, de discuții și de pericole!

D. MOLDOVAN, PIATRA NEAMȚ. În meciul Portugalia — R.P.D. Coreeană, din cadrul sferturilor de finală ale C. M. din 1966, în min. 23, scorul era de 3—0 pentru fotbaliștii nord-coreeni. Eusebio a redus apoi handicapul, printr-un gol din acțiune și un al doilea realizat dintr-o lovitură de la 11 metri. După pauză, Eusebio a egalat, asigurînd apoi avantaj pentru Portugalia, printr-o nouă lovitură de la 11 metri, fructificată. Portughezii au înscris, după cum se știe, și al 5-lea gol, prin Augusto, scorul final fiind: 5—3.

Ilustrații de N. CLAUDIU